

РЕШЕНИЕ

№ 250

гр. Плевен, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Светла Илм. Замфирова

при участието на секретаря ДАРИНА В. ДИМИТРОВА
като разгледа докладваното от Светла Илм. Замфирова Гражданско дело №
20234430103377 по описа за 2023 година

Делото е образувано по искова молба от Д. И. П. с ЕГН ***** постоянен адрес: гр.*** чрез адвокат Д. М. М. против *** АД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от С.П.П. с цена на първи установителен иск - 63,91 лева и цена на втори установителен иск - 42,56 лева, цена на осъдителен иск -10 лева, като частичен иск от 110 лева.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор, като се оспорва искът.

Съдът, като съобрази становищата на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за безспорно установено следното:

На ***г. Д. П. е сключила договор за паричен заем № ***** с „***“ . Страните са се договорили за отпуснатият заем да бъде в размер на 300 лева, видът на вноската е двуседмична, а броят на погасителните вноски е 7. В договора е посочено, че годишният лихвен процент ще бъде в размер на 40.32 %, а ГПП в размер на 49.44%.

В чл. 1 ал.3 от Договора са уговорили, че кредиторът предоставя на потребителя допълнителна услуга по експресно разглеждане на искането за заем, съгласно която на кредитополучателя ще бъде начислена допълнителна такса в размер на 63.91 лв., която ще бъде разсрочена за изплащане заедно с погасителните вноски по заема.

В чл. 4 ал. 1 страните са уговорили, че заемателят се задължава в срок до 3 три дни от сключване на договора да предостави на заемотателя едно от следните обезпечения: Поръчител физическо лице, което да отговаря на определени от кредитора условия или банкова гаранция. В ал. 2 на чл. 4 е уговорено, че в случай на непредоставяне на обезпечението, потребителят дължи неустойка в размер на 42,56 лв. Уговорено е също така тази неустойка да бъде заплащана разсрочено, като в този случай дължимата вноска ще бъде в размер на 60,77 лв., а общото задължение по кредита ще е в размер на 425,39 лв.

Д. П. е погасила изцяло процесния кредит.

Процесният договор е нищожен на основание чл. 10, ал. 1 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е спазена предвидената от закона форма.

Нарушено е изискването процесният договор да е написан по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора да се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. На ищцата не е предоставено копие от Общите условия и

погасителен план, което е пряко нарушение на императивните правила, установени със ЗПК, както и договорът не е подписан на всяка страница.

Договорът за потребителски кредит е нищожен на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 ВР. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е налице съществен елемент от неговото съдържание, а именно годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита.

В нарушение на императивните правила, в договора за потребителски кредит ГПР е посочен единствено като процент, но без изрично да са описани и основните данни, които са послужили за неговото изчисляване.

Липсата на ясно разписана методика на формиране на ГПР по кредита, а именно кои компоненти точно са включени в него и как се формира посоченият в договора ГПР, което е в пряко противоречие с императивните изисквания на чл. 19, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 2 и чл. 10а, ал. 2 и 4 от ЗПК. Кредиторът не е посочил как се изчислява ГПР. Не е посочил включва ли се към нея такса за експресно разглеждане, неустойка за непредоставяне на поръчител, застраховка и т.н. По този начин потребителят няма реалната възможност да изчисли реалният ГПР., без същият да притежава специални знания и умения.

В договора единствено е посочен годишен лихвен процент по заема, без обаче да става ясно как тази стойност се съотнася към ГПР по договора. Описаните в съдържанието на договора такси и разходи (в това число възнаградителна лихва, такса експресно разглеждане и неустойка за поръчител) обаче водят до различен размер на ГПР от посочения.

Съгласно Решение от 20.09.2018 г. по дело С-448/2017 г. на СЕС „На непосочването на ГПР в договор за кредит трябва да се приравни ситуацията, в която в договора се съдържа само математическа формула за изчисляването на този ГПР, без обаче да предоставя необходимите за това изчисляване данни. В подобна ситуация не може да се счита, че потребителят е напълно запознат с условията по бъдещото изпълнение на подписания договор към момента на сключването му и следователно, че разполага с всички данни, които могат да имат отражение върху обхвата на задължението му".

В договора за потребителски кредит е налице грешно посочен размер на ГПР, а действителният такъв е над максимално установения праг на ГПР, предвиден в императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

Настоящият случай касае еднотипни договори за паричен заем, върху чието съдържание потребителят не може да влияе.

Неустойката по чл. 4 е такава, за непредоставяне на поръчител по кредита.

В глава четвърта от ЗПК е уредено задължение на кредитора преди сключване на договор за кредит да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв. В съображение 26 от преамбюла на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно договорите за потребителски кредити изрично се сочи: „В условията на разрастващ се кредитен пазар е особено важно кредиторите да не кредитират по безотговорен начин или да не предоставят кредити без предварителна оценка на кредитоспособността, а държавите - членки следва да упражняват необходимия надзор с цел избягване на такова поведение и следва да приложат необходимите средства за санкциониране на кредиторите в случаите, в които те процедират по този начин". Съгласно ЗПК - чл. 2 **Целта** на закона е да осигури защита на потребителите чрез **създаване на равноправни** условия за получаване на потребителски кредит, както и чрез насърчаване **на отговорно поведение от страна на кредиторите** при предоставяне на потребителски кредит.

В този смисъл, клаузата, с която в процесния договор за паричен заем е уговорено, че заемателят дължи неустойка, в случай, че не предостави поръчител, е нищожна и противоречи на целта на закона. /чл. 2 ЗПК/ Кредиторът, в случай, че е преценил, че длъжникът не е отговарял на определени изисквания е трябвало да откаже да сключи договора. Въпреки това на длъжника се вменява задължение да осигури документ едва след като кредитът е отпуснат, като ако не стори това дългът му нараства, т.е. опасността от свръхзадължениост се увеличава. По този начин, вместо кредиторът да спазва целта на закона, а именно отговорно кредитиране, той създава предпоставки потребителят да изпадне в свръхзадължениост.

Отделно от горното, неустойка за неизпълнение на задължение, което не е свързано пряко с претърпени вреди (няма данни за ответника да са настъпили вреди от непредоставянето на обезпечение) е типичен пример за неустойка, която накърнява добрите нрави, тъй като излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване /в този смисъл е и т. 3 от

Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на Върховния Касационен съд/.

Налице е заобикаляне на закона по смисъла на чл. 26, ал. 1 пр. 2 от ЗЗД. Претендираната неустойка се явява уговорена с цел да се заобиколи императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 Закона за потребителския кредит, уреждащ максимален размер на годишния процент на разходите.

С процесната клауза за неустойка в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение - непредставен поръчител, от което обаче не произтичат вреди. Подобна неустойка възмездява „нищо“.

В случая кредиторът начислява неустойка, чието плащане разсрочва заедно с периодичните вноски. От горното е изводимо, че нито една от страните не е имала реално намерение да бъде предоставен поръчител. Ако кредиторът действително е имал желание и цел да му бъде предоставен поръчител или банкова гаранция е могъл да отпусне кредита след предоставянето на такъв или да откаже сключване на договор за паричен заем, каквато е обичайната практика при предоставяне на кредити. Дори да се приеме, че страните са допуснали възможността потребителят да предостави поръчител или банкова гаранция и „неустойката“ да не се дължи, то това плащане не се явява неустойка по смисъла на закона, а възнаграждение, дължимо под условие. Това е така, тъй като дори и при непредоставяне на поръчител, договорът продължава да се изпълнява по първоначално заложен погасителен план, но при по-висока цена, прикрита като неустойка, а кредиторът не се е възползвал от правата си, дадени му с чл. 71 ЗЗД. Също така тази „неустойка“ има белезите на възнаградителна лихва. Изначално уговорена между страните и разсрочена за заплащане с всяка погасителна вноска.

Тази клауза е изцяло неравноправна и **нищожна на основание чл. 143, ал. 2, т. 5 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/**, тъй като същата задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано висока неустойка. Също така, тази клауза не е индивидуално уговорена, съгласно чл. 146 от ЗЗП.

На следващо място и клаузата, с която се уговаря заплащане на възнаграждение за експресно разглеждане за нищожна и противоречаща на закона, в пряко противоречие на ЗПК. Съгласно чл.10а, ал.1 ЗПК кредиторът може да събира от потребителя такси и комисиони за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит. Тези такси не могат по арг. от чл.10а, ал.2 ЗПК да бъдат свързани с усвояване и управление на кредита. /В този смисъл е изменението на ЗПК през 22.04.2014 г., като в мотивите се посочва /Забранява се на банките да събират някои видове такси и комисионни, за които се приема, че са част от дейността на банката по предоставяне на кредита, а именно - такси и комисионни за действия по одобрение и усвояване на кредит, както и за неговото управление. Освен това, кредиторът не може да събира повече от веднъж такса и/или комисионна за едно и също действие. Въвежда се изискване видът, размерът и действието, за което се събират таксите и комисионните, да се описват ясно и точно в договора за кредит./ Безспорно е, че такса „бързо разглеждане“ е свързана с усвояването на кредита. Същата не представлява допълнителна услуга. Сумата, която е заплатена за тази „услуга“ е твърде висока - за кредит от 500 лв., кредиторът начислява такса в размер на 106,47 лв.

В пряко нарушение на императивното правило на чл. 19, ал. 1 вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК „***“ ООД не е включило в ГПР разходите за заплащане на „неустойка“ и допълнителна услуга, като и двете по своята същност представляват печалба за кредитора, надбавка към главницата, която се плаща периодично, поради което трябва да е част от годишния лихвен процент /ГЛП/ и ГПР. При условие, че ГПР беше законосъобразно описан, действителният такъв щеше да възлиза многократно над допустимия, а не както е посочен в договора. Ето защо, е налице нарушение на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, водеща до нищожност на договора като цяло, тъй като търговецът е заблудил потребителя за действителния размер на ГПР, приложим в отношенията между страните.

Според императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, ГПР не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума. Ето защо, на основание чл. 19, ал. 5 от ЗПК, клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, са нищожни.

С тези действия „***“ е заобиколило изискванията на ЗПК за точно посочване на финансовата тежест на кредита за длъжника, като съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗПК, всички приложими към сключването, изпълнението, прекратяването и развалянето на потребителски договори национални нормативни актове /ВПК, ЗПФУР, ЗЕДЕУУ

и др./ са приети в Република България, въз основа на присъединяването към Европейския съюз и произтичащите от това задължения за синхронизиране на българското законодателство с европейското. Ето защо, приложимото национално законодателство следва да бъде тълкувано и прилагано съобразно духа, целите, съображенията и разпоредбите на действащата Директива 2008/48/ЕО на Европейския Парламент и Съвета от 23 Април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити. Кредиторът изначално е бил наясно, че тази такса за предоставяне на документ ще бъде начислена и е следвало да я включи в ГПР и ГЛП.

Във връзка с горното, неизпълнението на задължението за правилно посочване на размера на ГПР zlepоставя и самата цел на Директива 2008/48/ЕО да има единен съпоставим прозрачен пазар на кредитите, защото по този начин потребителят не може да сравни продуктите адекватно. Целта на уредбата на ГПР е чрез императивни норми да се уеднакви по еднозначен начин изчисляването и посочването на ГПР на кредита и това да служи за съпоставка на кредитните продукти и да ориентира икономическия избор на потребителя.

Обстоятелството дали е правилно изчислен и посочен ГПР се установява на база изискванията на единната формула, залегнала в самата Директива 2008/48/ЕО /и транспонирана в ЗПК/, поради което същата има и нормативно значение. Горепосочените такси /в това число и начислената „неустойка“ и такса бързо разглеждане/ безспорно попадат в изискванията на Директивата — те са предвидими общи разходи, които обуславят сключването на договора при тези условия и са предварително заложиени. По тези съображения тези клаузи изискват размерът им да се включи в общия размер на разходите и от там в ГПР. Ето защо, неправилното изчисляване и посочване е самостоятелно основание за недействителност на договора. В подкрепа на това е и обстоятелството, че посочването на ГПР е изведено като съществено условие на договора. Това следва и от сравнителноправния прочит на уредбите на държавите от ЕС, имплементираща Директива 2008/48/ЕО/, както и практиката на СЕС, където това изискване последователно и ясно е формулирано и затвърждавано.

От гореизложеното е единствено изводимо, че грешното посочване на размера на ГПР следва да се приравни на хипотезата на непосочен ГПР по смисъла на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, респективно целият договор следва да се обяви за недействителен на основание чл. 22 от ЗПК.

Посочването в договора на размер на ГПР, който не е реално прилаганият в отношенията между страните, представлява „заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от Закона за защита на потребителите, както и по смисъла на правото на ЕС.

В този смисъл е и Решение от 15.03.2012 г. по дело (2—453/10 на СЕС „Търговска практика, състояща се в посочването в договор за кредит на по-нисък от действителния годишен процент на разходите, трябва да се окачестви като „заблуждаваща“ по смисъла на член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и за изменение на Директива 84/450/ЕИО на Смета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялните търговски практики“), доколкото тя подтиква или е възможно да подтикне средния потребител да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел.

Договорът за потребителски кредит е нищожен на основание чл. 11, ал. 1, т. 9 ВР. чл. 22 от ЗПК вр. чл. 26, ал. 1, пр. 2 от ЗЗД, тъй като клаузата за възнаградителната лихва е нищожна поради противоречие с добрите нрави.

Определеният от кредитодателя размер на възнаградителната лихва (в който се включва и начислената „неустойка“ и допълнителна такса експресно разглеждане за изключително висок и противоречащ на добрите нрави, тъй като надвишава трикратния размер на законната лихва за необезпечени заеми, респ. двукратния размер на законната лихва за обезпечени заеми. В тази връзка недействителността на уговорката относно договорната лихва води до нищожност и на целия договор /per argumentum чл. 11, ал. 1, т. 9 ВР. чл. 22 от ЗПК. Налице е разлика между посочената в процесния договор за потребителски кредит сума, подлежаща на връщане, и тази, която доверителя ми реално е следвало да върне.

Липсват каквито и да било условия за прилагането на ГЛП. Липсва уточнение за базата, върху която се начислява лихвеният процент - дали върху целия размер на кредита или върху остатъчната главница. Нарушението е още по-съществено доколкото, нито в договора, нито в погасителния план има отбелязване какъв е общият размер на

дължимата за срока на договора възнаградителна лихва и съотношението ѝ с главницата по кредита, за да може да се направи проверка дали посоченият лихвен процент отговаря на действително прилагания от кредитодателя. Визираната неяснота съществено ограничава правата на потребителя и е основание за недействителност на договора за кредит. За да се обезпечат правата на потребителя по сключения договор за потребителски кредит, в последния следва на ясен и достъпен език да е описано визираното в законовата норма на чл.11 ЗПК съдържание. Липсата на някои от съществениите реквизити води до недействителност на договора на специалните основания по чл.22 ЗПК, последица от което е връщане само на чистата стойност на кредита, без лихви и други разходи по кредита. От това следва, че неизпълнението на задължението на кредитодателя (банка или пък небанкова финансова институция), който по занятие осъществява сделки по предоставяне на потребителски кредити и като такъв е и по-силната страна в правоотношението, да предостави на потребителя изискуемата информация, води до лишаване от правото му да получи възнаграждението по договора.

Клаузите в процесния договор не са формулирани по ясен и недвусмислен начин, съгласно изискванията на чл. 147 ал. 1 от ЗЗП и разглеждани както самостоятелно, така и в съвкупност с останалите уговорки, не позволяват на потребителя да прецени икономическите последици..

Съгласно разпоредбата на чл. 23 от ЗПК „Когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита”.

По делото е прита счетоводна експертиза, по която след представяне на изисканите от ответното дружество доказателства и запознаване с материалите по делото, е установено следното: Договорът за паричен заем *** № ***** от *** г. е сключен между „***” /Заемодател/ и Д. И. П., /Заемател/ за предоставяне на заем в размер на 300 лв. при следните условия /чл.2, ал.1 от Договора/:

1. Размер на погасителната вноса в лева — 53,34 лв., в която са включени част от дължимите главница, лихви и такса за експресно разглеждане;
2. Срок на заема: 14 седмици
3. Брой вноски: 7
4. Датите на плащане на всяка от погасителните вноски, последователно са-
***, 26.12.2019, 09.01.2020, 23.01.2020, 06.02.2020, 20 02 2020
05.03.2020 ,
5. Фиксиран годишен лихвен процент по заема - 40,32%.
6. Лихвен процент на ден, приложим при отказ от договора до 14-тия ден - 0,11 %
7. Общ размер на всички плащания с включена такса за експресно разглеждане 373,38 лв., като същият е сборът от общия размер на Заемната сума и общите разходи по кредита, при взети предвид посочените допускания в т.8
8. ГПР на разходите на заема: 49,44%
9. Вид на предоставения заем - потребителски заем
10. Условия за усвояване на цялата сума по заема - в брой.

С подписването на Договора, Заемателят удостоверява, че е получил от Заемодателя заемната сума, като договорът има силата на разписка за предадена, съответно получена сума./чл.2, ал. 2 от Договора/

За извършената от Кредитора допълнителна услуга по експресно разглеждане на заявката за паричен заем, Заемателят дължи такса за експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем в размер на 54,46 лд. /чл.1, ал.3 от Договора/

Заемателят се задължава в 3-дневен срок от усвояване на сумата по този договор да предостави на Заемодателя едно от следните обезпечения на задълженията му по този договор, а именно: /чл.4, ал.1 от Договора/.

Поръчител - физическо лице, което да представи на Заемодателя бележка от работодателя си, издадена не по-рано от 3 дни от Деня на предоставяне и да отговаря на следните изисквания: да е навършило 21 годишна възраст; да работи по безсрочен трудов договор; да има минимален стаж при настоящия си работодател

6 месеца и минимален осигурителен доход в размер на 1 000 лв.; през последните пет години да няма кредитна история в Централния кредитен регистър към БНБ или да има кредитна история със статус „период на просрочие от 0 до 30 дни“; да не е поръчител по друг договор за паричен заем и да няма сключен договор за паричен заем в качеството си на Заемател. ИЛИ

Банкова гаранция, която е издадена след усвояване на паричния заем, в размер на цялото задължение на Заемателя по договора, валидна 30 дни след падежа за плащане по договора. Банковата гаранция се изплаща от Заемателя в срока по предходното изречение в оригинал на адреса за кореспонденция на Заемодателя.

Страните се съгласяват, че в случай на неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение, посочено в ал.1, Заемателят дължи неустойка в размер на 36,33 лв. Страните се уговарят неустойката да се разсрочи и да се заплаща на равни части към всяка от погасителните вноски, посочени в чл.2, ал.1, т.4, като в този случай дължимата вноска е в размер на 58,53 лв., а общото задължение по договора става в размер на 409,71 лв. /чл.4, ал.2 от Договора/

Каква е общата сума, която Д. И. П. с ЕГН ***** е изплатила на ответното дружество по Договор за паричен заем № *****, включително и чрез рефинансиране на заема?

По Договор за паричен заем *** № ***** От *** г., сключен между „***“ ООД, ЕИК ***** /Заемодател/ и Д. И. П., ЕГН ***** /Заемател/, Кредитополучателят Д. *** П. е упражнил правото се на отказ от кредит в 14-дневен срок и е заплатил на *** г. сума в размер на 304,62 лв.

Общата сума, която Д. И. П. с ЕГН ***** е изплатила на ответното дружество по Договор за паричен заем *** № ***** от *** г. е в размер на 304,62 лв.

С платените суми в размер на 304,62 лв. са погасени:

- Главница - 300лв.
- Договорна лихва от *** г. до *** г. -4,62 лв.

В случай, че Заемателят се е възползвал от правото си в чл.5, ал.1, т.2 от Договора: да се откаже от сключения договор в 14-дневен срок от сключването на договора чрез уведомление до Заемодателя, той не дължи обезщетение или неустойка и не посочва причина.

Кредитът по Договор за паричен заем *** № ***** от *** г., сключен между „***“ ООД, ЕИК ***** /Заемодател/ и Д. И. П., ЕГН ***** /Заемател/ е предсрочно погасен и приключен.

Съгласно чл.2, ал.1, т.8 от Договора, При изчисляване на ГПР са взети предвид следните допускания: Договорът ще е валиден за посочения в него срок, всяка от страните ще изпълнява точно и в срок задърженията си, съответно няма да бъдат начислени разходи за събиране, лихви за забава и неустойки зб неизпълнение на някое от задълженията по настоящия договор и ГПР е определен на 49,44%.

От „***“ ООД е представена Справка погасителен план по Договор за паричен заем № ***** от *** г. на Д. И. П., ЕГН ***** , съгласно която:

1. Вид на кредитния продукт: *** 14
2. Брой вноски: 7
3. Сума на отпуснатата главница по заема: 300 лв.
4. Сума на договорената лихва: 18,92 лв.
5. На основание чл.5, т.2, ал.2 от Договора - начислена неустойка 36,33 лв.
6. На основание чл.1, т.2, ал.3 от Договора - начислена такса за експресно разглеждане - 54,46 лв.
7. Годишният лихвен процент е фиксиран за целия срок на договора и е в размер на 40,32%.
8. ГПР на разходите на заема: 49,44%

Съгласно чл. 19 от Закон за потребителския кредит:

ал.2 - Годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула, съгласно приложение № 1,

като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания.

ал.3 - При изчисляване на годишния процент на раз(ходите по кредита не се включват разходите:

1. които потребителят заплаща при неизпълнение на задълженията си по договора за потребителски кредит;
2. различни от покупната цена на стоката или услугата, които потребителят дължи при покупка на стока или предоставяне на услуга, независимо дали плащането се извършва в брой или чрез кредит;
3. за поддържане на сметка във връзка с договора за потребителски кредит, разходите за използване на платежен инструмент, позволяващ извършването на плащания, свързани с усвояването или погасяването на кредита, както и други разходи, свързани с извършването на плащанията, ако откриването на сметката не е задължително и разходите, свързани със сметката, са просрочени ясно и отделно в договора за кредит или в друг договор, сключен с потребителя.

Дължимата възнаградителна лихва, съгласно посочения в Договор за паричен заем *** № ***** от *** г., сключен между „***” АД, ЕИК ***** /Заемодател/ и Д. И. П., ЕГН *(*) /Заемател/ в т.6. Лихвен процент на ден, приложим при отказ от договора до 14-тия ден в размер на 0,11 % към датата на погасяване - *** г. /за 14 дни/ е в размер на 4,62 лв.

Общата сума, която Д. И. П. с ЕГН ***** е изплатила на ответното дружество по Договор за паричен заем *** № ***** от *** г. е в размер на 304,62 лв.

Със сумата в размер на 304,62 лв. са погасени задължения, както следва:

- Главница – 300 лв.
- Договорна лихва от *** г. до *** г. - 4,62 лв.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че следва да се произнесе с решение, с което да уважи исковата претенция. При този изход на делото, ответникът следва да заплати на ищцата направените разноски по делото.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

Признава, на основание чл. 124 от ГПК, за установено в отношенията между „***” АД, ЕИК ***** и Д. И. П., ЕГН ***** , че чл. 1, ал.3 - клаузата, с която се начислява такса експресно разглеждане от сключения между тях Договор за потребителски кредит № ***** е нищожна.

Признава, на основание чл. 124 от ГПК, за установено в отношенията между „***” АД, ЕИК ***** и Д. И. П., ЕГН ***** , че Чл.4, ал.2 — неустоечната клауза по сключения между тях Договор за потребителски кредит № ***** е нищожна.

Осъжда, на основание чл. 78 от ГПК, „***” АД, ЕИК ***** да заплати на Д. И. П., ЕГН ***** сумата в размер на 10,00 лв., като частичен иск от 110 лв., представляваща недължимо платени суми по Договор за потребителски кредит № ***** , ведно със законната лихва върху нея от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане.

Осъжда, на основание чл. 38 от ЗА, *** АД, с ЕИК: ***** , със седалище и адрес на управление: **, представлявано от С.П.П., да заплати на *** „Д. М.” вписано в регистър БУЛСТАТ под № ***** , фирмено дело № *** г. по описа на 24 св. **, с адрес на упражняване на дейността: **, представлявано от Д. М. М. - **, разноските по делото за адвокатско възнаграждение в размер на общо 1440 лв.

Осъжда, на основание чл. 78 от ГПК, *** АД, с ЕИК: ***** , със седалище и адрес на управление: **, представлявано от С.П.П., да заплати на *** „Д. М.” вписано в регистър БУЛСТАТ под № ***** , фирмено дело № *** г. по описа на 24 св. **, с адрес на упражняване на дейността: **, представлявано от Д. М. М. - **, направените разноски по делото в размер на общо 255 лв.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд - Плевен, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____